

BALATONI KECSKEKÖRMÖK

Tihany partjait réges-régen ezüsthöveny borította. Az erdők tisztásain selyemfű nőtt. Nem lakott még ekkor ember a félszigeten. Csak egy vénséges banya tanyázott a tihanyi hegy barlangjában. A banyának világraszóló szép kecskenyája volt. Minden áldott este lehajtotta őket a partra. Büszkén kiáltotta a Balatonnak:

- Nincs szebb az én kecskéimnél! Tudod-e?

A tréfás kedvű tihanyi visszhang ilyenkor mindig ráfelelte:

- Nincs szebb az én kecskéimnél! Tudod-e?

Egy szép napon kedves pásztorlány hajtotta arra kecskéit. Nem látott még a Balaton ilyen szép kecskéket soha. Nem is csoda, hiszen a Hold udvarában nevelkedtek! Aranylott földig érő szőrmebundájuk. Aranyból volt a szarvacskájuk. A körmük meg vakító fehér.

A banyát mérgében előntötte az epe. Eszébe jutott a tihanyi visszhang felelete. Hát mégiscsak van szebb az ő nyájánál! Elhatározta, hogy az arany nyáját megkaparintja magának.

Egyszer a pásztorlányka a parton ülve dalra tanította a madarakat. Nyája messze elkóborolt. A banya befogta ökreit, s mély barázdát húzott a lány köré, hogy a nyáj ne tudja átugrani. Ekkor rettentő vihar kerekedett. Zúgva, bömbölve törtek át a hullámok a parton. Próbált a lány menekülni erre is, amarra is. De a hullámok egy-kettőre elborították. Még utoljára annyit tudott kiáltani:

- Gyertek, gyertek, édes kecskék! – s azzal elmerült.

Alighogy meghallották a kecskék a kiáltást, szedték a lábukat. Csattogott fehér márvány körmük az ezüsthövenyen. Hívta, csalogatta őket a banya, de nem hallgattak rá. Rohantak egyenest a hullámokba, magukkal sodorva a jajveszékélő banyát is.

A pásztorlányból tündér lett, és még sokáig ott tanyázott a tihanyi ligetek tisztásain. Az aranyszőrű kecskék szépséges körmei, ha a víz a partra veti, féhéren csillognak a telihold fényében. A tihanyi gyerekek még ma is találnak arrafelé kecskekörmöket.